

Em ... thật sự chết rồi sao?

(truyenngan.com.vn) “Này, nếu anh chết em sẽ làm thế nào?”

“Đương nhiên em sẽ sống tiếp!”

“Em ... thật tàn nhẫn!”

“Không phải tàn nhẫn. Là hiện thực. Anh nghĩ xem, bố mẹ nuôi em hai mấy năm, đâu phải để em chết vì một người con trai. Rồi những người yêu quý em... Chết rồi làm sao em nhìn mặt họ được?”

” Em ...”

“Đừng thờ dài. Anh phải biết là, nhiều khi sống còn đau khổ hơn cả cái chết. Em muốn chọn cái khó hơn, vì em là một người can đảm!”

“...”

“Mà khoan, thế nếu em chết anh sẽ làm thế nào?”

“Anh không biết!”

“Anh ăn gian!”

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, mắt chớp vài cái, rồi đưa tay dụi mắt. Lại tiếp tục chớp mắt.

Người con gái ngồi trước mặt tôi mặc váy trắng tha thướt và thả mái tóc dài xinh xắn buông hờ xuống hai vai . Đôi mắt cô nheo lại nhìn tôi chăm chú. Nét cười ẩn hiện trên từng cử động rất nhỏ của đường nét khuôn mặt.

Đúng vậy, có lẽ chúng tôi sẽ trông giống một cặp tình nhân đang trao nhau ánh nhìn say đắm, nếu như cô gái không trong suốt.

Ừm, đừng hiểu lầm, không phải quần áo cô ấy trong suốt và ... à ... ừm ...

A... Tôi thề, tôi không nghĩ gì bậy bạ cả!

Ý tôi là, cả cơ thể cô ấy trong suốt, như một con ma.

Mà chính xác hơn, cô ấy đúng là ma.

Tôi tự hỏi tại sao bản thân vẫn chưa phát điên!

Cô gái này, tên đầy đủ là Hoàng Thủy Duyên, năm nay hai mươi tuổi. Cô làm chủ một cửa hàng bán phụ kiện nhỏ, sống thực tế, mê tiền như mạng. Cô ấy là loại người sẵn sàng quăng người yêu qua một bên để xem cho bằng được show truyền hình ưa thích. Cô ấy cũng là loại người thay đổi tâm trạng đến chóng mặt. Dù thế, đôi khi, vẻ trầm ngâm của cô ấy khiến người khác bị cuốn hút. Như cô ấy hay bảo, góc nhìn nghiêng 45 độ khiến khuôn mặt cô ấy cân đối một cách tuyệt vời.

Cô ấy là một phụ nữ phức tạp điển hình, mỗi chài được một anh chàng tốt điển hình.

Vâng, là tôi đây!

Cô gái trong suốt đang ngồi trước mặt là người yêu tôi. Tôi chỉ vừa nhận được tin cô ấy qua đời trong một tai nạn giao thông vài tiếng trước. Tôi không biết mình đã làm những gì, chỉ biết khi tỉnh táo lại, tôi đã thấy Duyên đã ngồi trước mặt nhìn tôi chăm chú như thế này.

“Này ...” – Duyên hua hua cánh tay mình, tôi có thể nhìn xuyên qua nó, thật kì dị – “Anh tỉnh táo lại chưa đấy?”

“Em ...” – Tôi mở miệng, rồi lại im bặt.

“Khả năng thích ứng của anh kém quá đi!” – Duyên thở dài, em quay người thả bản thân trôi lênh bênh đến trần nhà rồi chăm chú nghiên cứu một con nhện đang chằng tơ trong khi chờ tôi bình tĩnh. Con nhện dừng lại ngay lập tức khi khuôn mặt Duyên đến gần. Tôi biết mà, có khi con nhện lên cơn đau tim rồi ấy chứ! Có thánh mới bình tĩnh nổi trong cái trường hợp bất thường này!

Tôi tiếp tục không thốt nên lời trong một lúc lâu.

“Trời ơi anh nghĩ lâu quá đi! Em chán em chán em chán!” – Duyên bắt đầu

bài rên rĩ điển hình mỗi khi tôi vì quá bận bịu mà không chú ý đến cô.

Tôi cố gắng dùng toàn bộ sức lực thốt ra câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong não mình.

“Em ... thật sự chết rồi sao?”

“Anh không tin hả? Xem nè ... đi xuyên tường nè ... ném đồ vào em đi ... xuyên qua luôn nè Ê, đau nha!”

“Ma làm gì biết đau!”

“Cái đó ... do tâm lí ... tâm lí ... anh hiểu chưa?”

“...” – Thú thật, tôi cóc hiểu gì cả.

“Trời ạ!” – Duyên thôi than vãn, bình tĩnh ngồi lại trước mặt tôi. Em khoanh tay, lông mày bên trái nhướn lên một cách kiên nhẫn. Duyên nói với tôi, chậm rãi và từ tốn – “Em chết rồi, và giờ, em là một con ma. Hiểu không?”

“Hiểu” – Tôi gật đầu – “Mà cũng không hiểu. Sao em lại thành ma? Sao em lại xuất hiện trước mắt anh?”

“Chết xong em sẽ thành ma. Còn lí do em xuất hiện ở đây ... thật ra em cũng không rõ ràng lắm ...”

Tôi đưa tay xoa xoa thái dương. Một câu trả lời mang tính đặc trưng cao cho tính cách kì quái của cô người yêu đã bên tôi hơn hai năm.

“Em chỉ biết phải tìm thứ gì đó. Mà em lại không nhớ nổi là cái gì. Chẳng ai thấy em cả. Em toàn bay xuyên qua người họ. ” – Duyên thở hắt ra một cách bất lực - “Nên em tìm anh. Vậy mà người yêu quý giá của em lại ngủ ngon lành sau khi nghe tin em chết. Em đau lòng quá đi!”

Bây giờ thì tôi thật sự tin cái hồn ma đang lải nhải trước mặt mình là Duyên. Giọng điệu đó, cách nhấn từ đó, cả vẻ mặt đó nữa, tất cả những thứ trên đều chứng tỏ Duyên đã trở thành một hồn ma. Dù cái sự thật rằng em đã chết không dễ chịu tí nào, nhưng ít ra, vì linh hồn Duyên ở đây, tôi có cảm giác em vẫn bên mình.

Cứ mãi như thế này, cũng tốt.

“Được rồi, em muốn tìm gì?” – Tôi thở sâu, cắt ngang bài ca than thở mà tôi biết sẽ còn kéo dài bất tận.

Duyên nhe răng cười đúng kiểu ngây thơ.

“Em không nhớ!”

Vờ làm ra vẻ bất mãn trên mặt, nhưng trong đáy lòng tôi lại âm thầm vui mừng. Như vậy, em có thể ở cạnh tôi mãi mãi.

Tôi bước vào thư viện trường Đại Học với tâm trạng không thoải mái cho lắm. Nói thật lúc còn đi học, thư viện chỉ có hai tác dụng. Một để ngủ trưa khi trốn học, một cái khác là để học nhóm với câu lạc bộ. Tôi thậm chí còn chưa từng đến gần cái máy tra cứu nằm cạnh mấy kệ sách, chứ đừng nói gì đến việc đọc sách.

Đến khi ra trường, Duyên vẫn thường vào nơi này khi rảnh rỗi, trong khi tôi vô cùng hí hửng lặn mất tăm.

“Em chắc chắn thứ em cần tìm ở đây chứ?” – Tôi, tai đeo tai nghe, tay cầm một quyển sách dày, len lén nói thầm với Duyên – người đang hờn hờ lơ lửng bên cạnh. Từ khi đi với em, tôi lúc nào cũng phải đeo tai nghe. Sáng kiến này do Duyên đề ra sau khi một người lạ hảo tâm đề nghị đưa tôi trở lại bệnh viện tâm thần.

“Em cũng không biết!” – Duyên le lưỡi trong khi tôi xem lại danh sách các quyển sách em đã mượn – “Nhưng chúng ta đã kiểm tra nhà em, cửa hàng, cả mấy quán nước quen nữa ... chỉ còn nơi này thôi!”

“Thói quen của em dị thật” – Tôi nhìn cái danh sách hằm bà lằng đủ các thể loại, thật lòng thán phục – “Truyện cổ tích, tiểu thuyết kinh dị, sách khoa học, lịch sử mỹ thuật đương đại ... Em là động vật ăn tạp đấy à?”

Duyên bĩu môi không thèm trả lời. Cô để mặc tôi với cái danh sách dài ngoằng, cười hì hì bay đi đâu đó.

“Anh, anh!” – Duyên hào hứng lao về phía tôi sau một lúc lang thang với vẻ

thần bí em-biết-cái-mà-anh-không-biết – “Em nói cho anh nghe cái này hay lắm!”

“Gì?”

“Mấy cô gái đang kia đang bàn tán về anh!” – Duyên cười khanh khách – “Bảo là anh trầm mặc đọc sách nhìn rất hấp dẫn ...”

“Em ghen à?” – Tôi rời mắt khỏi quyển sách toàn hình vẽ thiếu nhi, mỉm cười nhìn em chăm chú. Duyên từng nói, chúng tôi không tin tưởng nhau vô điều kiện. Nhưng vì cuối cùng luôn lựa chọn tin tưởng, chúng tôi mới có thể ở bên nhau lâu đến như vậy.

“Nói thật ... có một chút ...” – Duyên làm ra vẻ băn khoăn.

“Em yên tâm, anh sẽ không lãng nhăng đâu!” – Tôi cười với em rồi lại cúi đầu vào quyển sách.

Duyên bỗng nhiên im lặng. Khi ngẩng đầu vì khó hiểu, tôi hốt hoảng thấy khuôn mặt em tràn ra nụ cười buồn bã:

“Anh Nam, em ... chết rồi ...”

“Anh không muốn nghe!” – Tôi nắm chặt tay mình, lạnh lùng cúi đầu. Phải tìm kiếm kỹ hơn, có lẽ tôi nên đổi quyển sách kế tiếp.

“Em chỉ là một linh hồn!”

“Anh không muốn nghe” – Tôi đóng sập quyển sách, nổi giận.

“Em chết hơn một tuần rồi, anh Nam. Em không ở với anh mãi được, đến lúc nào đó, em...”

“Không được nói nữa!” – Tôi quát to, mặc kệ mọi người trong thư viện nhìn mình khó chịu – “Em sẽ không đi đâu hết!”

“Em ...”

“Anh mệt rồi!”

Tôi tháo tai nghe, rời khỏi thư viện. Tôi không quay lại nhìn Duyên, dù biết rõ khuôn mặt em đang hoang mang và buồn bã như thế nào. Cảm thấy cơn giận nóng bừng trong người, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đóng khung trong khuôn viên trường đại học. Tại sao em không chỉ đơn giản ở bên tôi? Tại sao em phải nói về những điều tôi không muốn nghĩ đến?

Tại sao, trong phút chốc, em lại xa xôi đến vậy?

Tại sao, lúc tâm trạng tệ hại như thế này, bầu trời vẫn trong xanh đến nhường ấy?

Tôi thấy mắt mình đau rát. Lần đầu tiên, tôi nhận ra khoảng cách giữa tôi và Duyên không chỉ là bất đồng ý kiến, mà còn là sự cách biệt của thế giới tâm linh. Nhưng như vậy thì có sao, nếu cái vách ngăn chết tiệt ấy muốn lôi em ra khỏi tay tôi, tôi đơn giản chỉ cần đập nát nó.

Không gì có thể chia cắt chúng tôi, kể cả cái chết.

Duyên trở lại nhà tôi vào chiều tối ngày hôm đó. Em lẳng lặng cuộn mình trên khung cửa sổ nhỏ, im ắng nhìn đường chân trời nhuộm màu hoàng hôn đỏ thắm. Trông em cô độc đến đáng thương.

Tôi im lặng nấu mì, ăn, xem qua vài chương trình tivi tối, rồi đi ngủ. Từ khi Duyên xuất hiện, tôi tập thói quen làm nhanh mọi thứ để có thể nhanh chóng tắt đèn. Bởi chỉ khi mọi ánh sáng rạng rỡ biến mất, Duyên mới hiện lên, rõ nét và chân thật.

Ban ngày, em chỉ nhàn nhạt như chực tan biến.

Duyên vẫn ngồi bên cửa sổ, im lặng nhìn màn đêm buông xuống. Tôi nhắm mắt, cố dỗ mình vào giấc ngủ chập chờn.

Nửa đêm.

Tôi bị tiếng khóc lay tỉnh. Tôi hốt hoảng nhìn về phía cửa sổ.

Duyên không còn ngồi ở đó.

Tôi vùng dậy tìm kiếm trong lo sợ, rồi thở phào khi thấy Duyên ngồi trước

tấm kính lớn đặt trong góc phòng dành cho khách. Em thu người lại trước gương, một tay ôm đầu gối, một tay sờ soạng khuôn mặt của bản thân mình. Nước mắt bàng bạc trong suốt chảy ra từ khóe mắt, lướt dài theo gò má. Cuối cùng, chúng biến mất trong ánh trăng đêm, lấp lánh.

“Em sao vậy?” – Tôi lao về phía Duyên, đưa tay định lau nước mắt còn vương trên má em. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nắm được, chỉ là hư vô lạnh lẽo.

Tôi lúng túng thu lại tay mình, nhìn Duyên từ từ ngẩng đầu trong vùng ánh sáng trắng ngà lạnh lẽo.

Khuôn mặt đầy nước, thống khổ đến cùng cực. Hai mắt Duyên nhuộm đậm nỗi nghẹn ngào vô hình. Em đưa tay đến gần gò má tôi, sau đó run rẩy rút người lại.

Khóe mắt tôi tràn ra nhức nhối. Vòng hai tay qua vai Duyên, tôi cẩn thận hết mức để không chạm vào em. Tôi biết chúng tôi đã gần chạm đến cái giới hạn mong manh của chính mình.

Chỉ cần không cẩn thận, tất cả sẽ vỡ vụn.

Duyên không nhìn tôi nữa. Em chăm chăm quay mặt về phía tấm kiếng đặt trong góc phòng. Nước mắt cứ rơi trong tiếng nức nở cố kìm hãm, yếu ớt và run rẩy.

Ánh trăng tan thành giọt tròn nhỏ, lại biến mất, lại rơi ...

Tôi quay đầu theo ánh mắt em, nhìn vào tấm gương nhỏ.

Trong kính, tôi vòng hai tay trong không khí, đôi mắt nhìn chính mình hoang mang ráo hoảnh.

Chỉ một mình tôi.

Tôi thấy bản thân đang nằm trong bệnh viện khi tỉnh giấc. Đầu cuốn băng, cha mẹ gào khóc bên cạnh. Rất nhiều nước mắt từ những người thân quen.

Họ nói tôi và Duyên bị tai nạn cùng nhau. Duyên mất, còn tôi hôn mê, đến

nay đã tròn bảy ngày. Những chuyện chúng tôi đã làm cùng nhau chỉ là giấc mộng của kẻ đứng trên bờ vực cái chết. Họ nói với tôi như vậy.

Nhưng tôi biết, họ sai rồi.

Duyên vẫn ở đó. Trong đêm trăng lạnh ấy. Mặc kẹt giữa sự sống và cái chết.

Phải chăng tôi tỉnh dậy quá sớm? Nếu có thể hôn mê lâu hơn nữa, liệu em có vẫn ở bên tôi không?

Bác sĩ giải thích rằng não tôi bị chấn động sau tai nạn, trong một thời gian ngắn, tôi có thể có ảo giác nhẹ. Mọi người chấp nhận, hay đơn giản họ chỉ muốn tìm một lí do cho việc tôi thường xuyên cười thờ ơ một mình ban ngày. Và khi đêm đến, lại nhìn chăm chăm nói chuyện với ánh trăng ngoài cửa sổ.

Tôi là kẻ điên trong mắt người đời.

Nhưng họ không biết, tôi luôn tìm thấy Duyên dưới bóng trăng đêm. Để trở lại đêm hôm ấy, khi em thì thầm, khóc, cười, nhìn tôi buồn bã.

Em đã nói với tôi rất nhiều.

Em kể rằng, lần đầu tiên gặp mặt, trông tôi rất ngốc. Ngốc đến độ làm em phải nhớ rõ tên anh chàng thắt dây giày trong gần một tiếng đồng hồ.

Em nói rằng, tôi luôn cậy mạnh. Cứ một mình ôm hết mọi lo lắng. Em đủ tư cách đứng bên tôi, nên đáng ra em có thể cùng tôi gánh vác. Yêu thương là được chia sẻ, không phải núp sau lưng để được bảo vệ.

Em cười bảo, ngày lễ tốt nghiệp, khi chúng tôi trốn đám bạn trèo lên sân thượng trường Đại Học, em đã rất muốn hôn. Vậy mà em tiến một bước, tôi lại lùi một bước. Có một gã khờ làm em mất mặt cả tháng sau này.

Em nói, hãy tìm một cô gái tốt. Đừng tặng cô ấy hoa thủy tiên, vì nó là biểu tượng của ly biệt. Đừng dặt cô ấy vào rạp phim kinh dị, vì không phải người phụ nữ nào cũng thích mấy chuyện máu me. Đừng vì bận rộn mà quên ngày kỉ niệm núp đầu tiên, vì điều đó sẽ làm cô ấy khóc.

Em còn nói, nếu có kiếp sau, nhất định em sẽ giữ tất cả lời hứa của mình. Sẽ

không bỏ hện tôi vì một chương trình truyền hình, sẽ giả vờ thua khi chúng tôi tranh cãi, sẽ can đảm nắm tay tôi trước mặt bố mẹ.

Em nói, kiếp sau, em nhất định sẽ không bỏ tôi ở lại.

Tôi đã muốn đi theo em.

Rất nhiều lần.

Như Duyên từng bảo, một bộ phim kết thúc hoàn hảo, là khi hai nhân vật chính cùng sống, hoặc cùng chết. Hạnh phúc là cùng nắm tay nhau khóc cười.

Nhưng những khi đó, đầu tôi lại vang lên những lời em nói ngày nào đó.

“Anh nghĩ xem, bố mẹ nuôi em hai mấy năm, đâu phải để em chết vì người em yêu. Chết rồi làm sao em nhìn mặt những người yêu thương em?”

“Chết dễ lắm, sống mới khó”

“Em muốn làm một người can đảm!”

Bao nhiêu lần tôi tuyệt vọng, bấy nhiêu lần những lời ấy kéo tôi trở lại.

Tôi bình tâm dần, hình bóng Duyên chập chờn dần thu gọn vào đáy lòng. Nhưng chúng không nói chuyện, cũng không còn khiến tôi ám ảnh.

Thời gian quả thật kì diệu.

Vết thương không thể chữa trị, nhưng cứ bị phủ lên hết lớp này đến lớp khác bụi thời gian, nên cũng buộc phải thôi chảy máu. Tôi rồi cũng phải trở về cuộc sống bình thường.

Cuộc sống không có em.

Gần một năm sau, em gái Duyên mang đến cho tôi một quyển sách cũ. Con bé nói rằng một người bạn của nó đã mượn cuốn sách từ tủ sách của Duyên mà em không hề hay biết. Con bé cũng bảo có lẽ Duyên sẽ muốn tôi giữ quyển sách này.

Tôi nhanh chóng nhận ra nó, cuốn sách tôi dùng để kẹp bức thư đầu tiên khi tỏ tình với Duyên thời Đại Học.

Ngoài bức thư tay ngô nghê của tôi, phía cuối quyển sách còn một dòng ghi chú nhỏ:

“Anh Nam,

Nếu em chết, em sẽ đến một nơi tốt đẹp trước, chờ anh ở đó khi anh đã sống trọn vẹn cuộc đời của mình. Chúng ta không phải luôn ở bên nhau, nhưng là, cuối cùng cũng ở bên nhau.

Anh bị lừa rồi, đây mới là câu trả lời thực sự của em.

Đồ ngốc, lần sau anh viết thư tình đừng thêm Tiếng Anh. Ngữ pháp sai tè le kìa!”

Tôi vuốt ve những hàng chữ quen thuộc, đọc lại chúng một cách cẩn thận cùng trân trọng. Thì ra đây là điều em muốn tìm kiếm. Em luôn không yên lòng về anh, đúng không Duyên?

Trong một thoáng, tôi như nhìn thấy em ngồi đó, trên chiếc bàn gỗ cũ, nắn nót viết từng từ. Chắc hẳn em đã cười tủm tỉm khi nghĩ đến nét mặt tôi lúc đọc được những dòng này. Nước mắt tràn từng giọt lớn qua khóe mắt.

Hình như từ ngày Duyên mất, tôi chưa đổ một giọt nước mắt nào.